

Νεομάρτυς Κωνσταντίνος εξ Αγαρνών Αγιορείτης Άγιος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μαρτύριο Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τού εξ Αγαρνών.
Τοιχογραφία Λιτής Κυριακού Γ. Σ. Καντακαλιβίων (1820).

Μνήμη 2 Ιουνίου

Ο άγιος Κωνσταντίνος γεννήθηκε στην κοινότητα Υψηλομετώπου της Λέσβου από γονείς μωαμεθανούς, αλλά αυτός όχι μόνο έγινε χριστιανός, αλλά και μαρτύρησε για την πίστη του Χριστού.

Ήταν τόσο καλός και τόσο ωραίος νέος, που προκαλούσε το θαυμασμό, αλλά και το φθόνο των φθονερών ανθρώπων, μέχρι σημείου μία γειτόνισσα του τούρκισσα να θελήσει να τον δηλητηριάσει. Ήταν τότε 15 χρόνων. Με το δηλητήριο, που του έδωσε σε γλύκισμα, δεν απέθανε, αλλά έμεινε τυφλός και κατάκοιτος. Σ' αυτή την κατάσταση αρρώστησε από ευλογία. Μια χριστιανή τότε γυναίκα ζήτησε απ' την τούρκισσα μητέρα του παιδιού να της επιτρέψει να νίψει το παιδί με άγιασμα. Η μητέρα του, αν και μωαμεθανή, βλέποντας ότι το παιδί της πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο δέχτηκε το άγιασμα και το θαύμα έγινε. Ο Κωνσταντίνος θεραπεύτηκε τελείως.

Σχετικά νωρίς ορφάνεψε από πατέρα. Η μητέρα του ξαναπαντρεύτηκε. Ο νέος πατέρας του ήταν μέθυσος και κακός. Ο Κωνσταντίνος και τρία αδέρφια του αναγκάστηκαν να φύγουν στη Σμύρνη και να πουλούν λαχανικά. Ο Κωνσταντίνος μεταξύ των πελατών του είχε και τον Μητροπολίτη Σμύρνης. Έφερνε ο ίδιος τα λαχανικά στη Μητρόπολη, αλλά οι τακτικές αυτές επισκέψεις του έδιναν την ευκαιρία να ακούει συμβουλές, να παρακολουθεί τις γιορτές των χριστιανών και να βρίσκει μοναδικές ευκαιρίες για ανώτερη πνευματική ζωή και χαρά. Μια μέρα βρήκε μόνο του στη Μητρόπολη ένα γέροντα πνευματικό και τον παρακάλεσε, αν είχε καιρό, να μείνει λίγο κοντά του και να του διαβάσει κάτι από θρησκευτικά βιβλία. Όμως ο γέροντας είπε πως είχε ξεχάσει κάπου τα γυαλιά του. Ο Κωνσταντίνος αμέσως έτρεξε με προθυμία και του τα έφερε, για να μη χάσει την ευκαιρία να ακούσει τα λόγια του Θεού. Ο γέροντας ξεπλήρωσε την επιθυμία του με πολύωρα διαβάσματα και ωφέλιμες συζητήσεις, που τόσο πολύ άρεσαν στον Κωνσταντίνο και, όπως λέγει το Συναξάριο, «κατέγραφεν εις τα πλάτη της καρδιάς αυτού».

Ήταν παιδί με αγαθή ψυχή. Η αμαρτία τον φόβιζε. Τον συγκινούσε η αρετή και η αγάπη του Χριστού στον κάθε άνθρωπο. Έβαλε σαν σκοπό της ζωής του να γίνει χριστιανός. Ζήτησε τότε να μεταβεί στο Άγιο Όρος και ήλθε εκεί στη Νέα Σκήτη. Εκεί εξομολογήθηκε και φανέρωσε την απόφαση του να βαφτιστεί. Ο εξομολόγος του τον κράτησε κοντά του λίγες μέρες και ανέφερε σχετικά στους προϊσταμένους του στο Μοναστήρι του Αγίου. Παύλου. Όλοι χάρηκαν και δόξασαν το Θεό, όμως έπρεπε να σκεφθούν σοβαρά, γιατί θα είχε φοβερές συνέπειες για όλους να μαθευτεί πως τόλμησαν να βαφτίσουν ένα μωαμεθανό.

Αποφάσισαν να τον στείλουν στην Ιερά Μονή Μεγίστης Λαύρας, που ήταν το κέντρο του Αγίου Όρους και είχε εκεί πολλούς σοφούς καί αγίους πατέρες. Πήγε, λοιπόν, ο Κωνσταντίνος στη Λαύρα, τον κράτησαν, τον περιποιήθηκαν, τον ενίσχυσαν αδελφικά και με πολλή αγάπη, χωρίς όμως να τολμήσουν να τον βαφτίσουν. Βρισκόταν εκεί τότε ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε΄, που αργότερα κρέμασαν οι Τούρκοι. Σ' αυτόν έστειλαν το μωαμεθανό, αφού του έδωκαν για βοήθημα και πέντε αργύρια. Φαίνεται ότι όλοι φοβότανε μήπως ο νεαρός Τούρκος, που ζητούσε να βαφτιστεί, ερχότανε να τους στήσει παγίδα και να γίνει αιτία να κάψουν το Άγιο Όρος οι μωαμεθανοί.

Ο Κωνσταντίνος, αντί να πάει να συναντήσει τον Πατριάρχη Γρηγόριο, πήγε στη Σκήτη της Αγίας Άννας, όπου γνώρισε τον άγιο πνευματικό πατέρα Χρύσανθο και έμεινε κοντά του, φιλοξενούμενος για τρεις ημέρες. Από εκεί, χωρίς να ξέρει που πάει λόγω ομίχλης, άλλα στην πραγματικότητα γιατί έτσι το θέλησε ο Θεός, πήρε το δρόμο για τα Καυσοκαλύβια, μια μεγάλη σκήτη του Αγίου Όρους. Πηγαίνοντας σ' αυτή κοιμήθηκε στο δρόμο και είδε όραμα την Παναγία, που του είπε να μη λυπάται, αλλά να συνεχίσει το δρόμο του για τα Καυσοκαλύβια. Εκεί γνώρισε τον άγιο γέροντα Γαβριήλ, όμως ο προϊστάμενος της Σκήτης φοβήθηκε να τον βαφτίσει χωρίς τη γνώμη ανωτέρων του και τον έστειλε με συνοδεία μοναχού στη Μονή Ιβήρων, όπου βρισκότανε τότε ο Πατριάρχης Γρηγόριος. «Τι προσήλθες προς ημάς τους καταφρονεμένους», του είπε ο Πατριάρχης για να τον δοκιμάσει. «Τι ζητάς από εμάς, που καθώς βλέπεις δεν έχουμε τίποτε; Ημείς δεν είμεθα ταπεινότεροι από όλα τα έθνη; Σεις έχετε το βασίλειο και τη δόξα και κάθε απόλαυση ζωής και συ την καταφρονείς; Έλα στον εαυτό σου». Ο Κωνσταντίνος τα άκουγε αυτά και έκλαιγε. Βλέποντας τον ο Πατριάρχης θέλησε να τον παρηγορήσει λέγοντας: «Μετ' ολίγον έρχομαι εγώ μόνος στα Καυσοκαλύβια και βαφτίζω σε, μόνον προετοίμασον τον εαυτόν σου με αγνείαν και προ πάντων να είσαι κεκρυμμένος».

Επέστρεψε ο άγιος στα Καυσοκαλύβια και παρέμεινε έξι μήνες. Σ' όλο αυτό το

διάστημα έκαμε σ' όλους εκεί εντύπωση η θερμή πίστη και η αρετή του.

Τέλος αποφάσισαν να τον βαπτίσουν. Την ώρα που έλεγε ο ιερέυς «βαπτίζεται ο δούλος του Θεού Κωνσταντίνος» το πρόσωπο του Κωνσταντίνου έλαμπε, ώστε οι άλλοι μοναχοί με δυσκολία μπορούσαν να τον βλέπουν.

Ήταν πια καιρός να κάνει το τάμα που είχε, να έλθει δηλαδή στην Ι. Μονή Ιβήρων και να προσκυνήσει και να ανάψει λαμπάδα στην Παναγία Πορταίτισσα και μετά να έλθει στη Σκήτη του Προδρόμου. Εκεί είχε την ευκαιρία να προσκυνήσει και λείψανα νεομαρτύρων. Τούτο άναψε στην ψυχή του την επιθυμία να δώσει και αυτός τη ζωή του στο Χριστό. Φανέρωσε τη σκέψη του στον πνευματικό του μοναστηρίου, αυτός όμως δεν τον ενθάρρυνε, αλλά τον προέτρεψε να συνεχίσει να αγωνίζεται σαν μοναχός τον αγώνα της πίστεως και της αρετής και, αν είναι θέλημα Θεού, θα τον καλέσει ο Θεός στο μαρτύριο.

Στεναχωρημένος απ' αυτό επέστρεψε στα Καυσοκαλύβια. Εκεί είδε ένα θείο όραμα. «Εδόκει μοι, ελεγεν, ότι ευρέθην εν τη Αγία Σοφία και επάνω εις το ύψος του τρούλλου εκάθητο ο Δεσπότης Χριστός εις θρόνον υπέρλαμπρον, κύκλω δε αυτού πλήθος στρατιάς ουρανού. Εις δε διαφέρων των άλλων, ένδοξος λίαν (ίσως να ήτο ο Μέγας Δημήτριος), πλησιάσας με και κρατήσας της χειρός μου, ως προς τον Δεσπότην Χριστόν, ένευσέ με χαριέντως να υπάγω, και ευθέως ο Χριστός αφήκε φωνήν λέγουσαν: «Άφες αυτόν, ούπω έστι καιρός» και απέλυσε με, εγώ δε εγερθείς εκ της κλίνης διελογιζόμενη εν εμαυτώ τι άρα θέλει είσθαι τα οραθέντα».

Τα αδέρφια του αγίου βρισκότανε τότε στη Μαγνησία της Μ. Ασίας. Θερμός πόθος του αγίου, ήταν να τους συναντήσει και να τους κάνει και αυτούς χριστιανούς. Για το σκοπό αυτό πήρε αδεία από το γέροντα του να έλθει στο Αϊβαλί και από κει στη Μαγνησία. Ο Πατριάρχης μάλιστα Γρηγόριος Ε' του έδωκε συστατικά γράμματα για το σοφό δάσκαλο των Κυδωνιών (Αϊβαλιού) τον κυρ Γρηγόριον (Σαράφην). Αλλά εκεί στην πολυσύχναστη τότε πόλη των Κυδωνιών, τον γνώρισε κάποιος Τούρκος. Ο Κωνσταντίνος το κατάλαβε και προσπάθησε να φύγει στη Σμύρνη, αλλά μέσα στο πλοίο τον συνέλαβαν οι Τούρκοι και τον έφεραν στον αγά της πόλεως. Εκεί ο άγιος με θάρρος ομολόγησε ότι έγινε χριστιανός. «Μωαμεθανός ήμουν, είπεν, αλλ' εφωτίσθην παρά του Θεού και επληροφορήθην, ότι ματαία είναι η πίστις των αγαρηνών, και μόνη η των χριστιανών πίστις είναι αληθής και αμώμητος. Δια τούτο γνωρίσας το συμφέρον μου, έγινα χριστιανός, δια να κερδίσω την αιώνιον ζωήν».

Ο αγάς των Κυδωνιών κάλεσε τον αγά των Μοσχονησίων, για να προσπαθήσουν και οι δυο να τον ξαναφέρουν στη θρησκεία τους. Όμως ούτε οι φυλακίσεις ούτε οι απειλές ούτε οι υποσχέσεις ούτε οι βασανισμοί ήταν δυνατόν να μεταπείσουν τον

άγιο. Οι χριστιανοί των Κυδωνιών εν τω μεταξύ με αγρυπνίες και παρακλήσεις ικέτευαν το Θεό να τον ενισχύσει.

Τα βασανιστήρια που του έκαμαν ήταν φρικτά. Τα είχε κάνει ένας «χαλκοκατσίβελος» πριν δέκα χρόνια βασανίζοντας τον Άγιο Γεώργιο τον Χιοπολίτη που μαρτύρησε στο Αϊβαλί. Σιδηρένια περικεφαλαία κοκκινισμένη στη φωτιά έθεταν στο κεφάλι του. Έστριβαν με λουριά μολυβένιες σφαίρες γύρω στο κεφάλι του, ώστε τα μάτια του να βγαίνουν απ' τις κόγχες τους. Μερόνυχτα έσφιγγαν τα πόδια σε ξύλα ή τον κρέμαζαν από τα πόδια για ολόκληρες νύχτες και έσχιζαν τις σάρκες του. Οι χριστιανοί έβλεπαν θείο φως να βγαίνει τη νύχτα από το ναό του Αγίου Γεωργίου και να μπαίνει στο κελί της φυλακής. Στη φυλακή είδε όραμα την Παναγία, που του φανέρωσε ότι θα λάβει μαρτυρικό τέλος στην Κωνσταντινούπολη.

Μετά τα βασανιστήρια ξανάφεραν τον άγιο μπροστά στους Τούρκους άρχοντες, με την ελπίδα να τον μεταπείσουν. Του έλυσαν τα χέρια, και τότε αμέσως ο Άγιος έκαμε το σημείο του σταυρού. Ο αγάς των Μοσχονησίων έγινε έξω φρενών, όρμησε και με το ξίφος του άρχισε να ξεσχίζει το στήθος του αγίου και τότε σχηματίστηκε στο στήθος του ένας φωτεινός σταυρός. Ο αγάς των Κυδωνιών, μην μπορώντας να φέρει αποτέλεσμα, έστειλε με συνοδεία τον άγιο στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί υπέφερε πολλά άλλα βασανιστήρια. Από τη φυλακή έστειλε με ένα πνευματικό, που τον επισκέφθηκε, επιστολή στον Οικουμενικό Πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε', που βρισκότανε ακόμα στο Άγιον Όρος, όπως επίσης και στους εκεί γνωστούς του.

Σε νέα ανάκριση, που τον οδήγησαν, φώναζε ο άγιος: «Ω ηγεμών, άμποτε να εγνώριζες και συ το συμφέρον της ψυχής σου και να εγινόσουν χριστιανός». Ο ηγεμών μην υποφέροντας «την ύβριν» διέταξε να τον απαγχονίσουν και να τον θάψουν στα τουρκικά μνήματα εξακολουθώντας να θεωρεί τον άγιο σαν μωαμεθανό, αλλά και για να μη τον πάρουν οι χριστιανοί και τον τιμήσουν σαν άγιο.

Μαρτύρησε στις 2 Ιουνίου του 1819.

Το Άγιον Όρος έστειλε μοναχούς στο Αϊβαλί να μάθουν λεπτομέρειες για τα βασανιστήρια, που υπέφερε ο άγιος, για να τα καταγράψουν. Έπειτα οι ίδιοι πήγαν στην Κωνσταντινούπολη και κατόρθωσαν να εξαγοράσουν τα φορέματα, που φορούσε κατά το μαρτυρικό θάνατο ο άγιος. Αυτά βρίσκονται στο Άγιον Όρος, στα Καυσοκαλύβια και πολλοί άρρωστοι, που τα έφεραν επάνω τους ζητώντας την πρεσβεία του Αγίου, βρήκαν την υγεία τους.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

*Πάσαν ηύφρανας πιστών χορείαν
και κατήσχυνας, τους Άγαρ γόνους,
ανακηρύξας λαμπρώς την ευσέβειαν
και υπομείνας ανύποιστα βάσανα,
ω Κωνσταντίνε μαρτύρων αγλάισμα.
Ως ουν έτυχες, ούπερ επόθεις αοίδιμε,
μνημόνευε ημών των ευφημούντων σε.*

Φωτογραφίες από το βιβλίο: **ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ**

Πηγές: pigizois.net- agioritikesmnimes.blogspot.gr